

Fóbia

A hallottak alapján már nem volt túl sok kedvem használni a mosdót, és lehet, hogy csak azért álltam meg ott szemben, hogy bosszantsam a fickót. De utána eszembe jutott, hogy a kórház elég messze van, és hogy az illető, bár fölmosót vagy bármi más, takarításhoz használatos eszközt nem láttam nála, talán mégiscsak rendet tenni volt odabent. Rányomtam a kilincstre, ami engedett, úgyhogy végül bementem.

Szűk kis helyiség volt világoskék csempével, két mosdókagylóval, de csak egyetlen, homályos tükörrel a falon. A kapcsolót hiába nyomtam meg többször is, az égő nem kezdett izzani, csupán a fönti rácsos ablakon át szűrődött be némi fehér fény. A benti félhomályhoz pár perc alatt hozzászokott a szemem. A mocskos tükörben alig láttam az arcomat, de a kórházi körülményekre gondolva már nem tűnt lényegesnek, hogyan is festek. A bal oldali fülkében szerencsére találtam vécépapírt, úgyhogy annak az ajtaját zártam magamra. Alaposan letöröltem a deszkát, pedig nem állt szándékomban ráülni. A nadrágom már félig lent volt, amikor meghallottam, hogy csapódik a bejárati ajtó. Valaki bejött. A lépésektől visszhangzott a helyiség, és a hangra a padlón szétfolyt víz is csak ráerősített.

Idővel már az illető szuszogása is hallatszott, és elsőként a kövér férfi jutott eszembe, aki a buszon mellettem ült. Elfogott a gyanú, hogy ő lehet az, és kifejezetten utánam jött, követett, de aztán eszembe jutott a bátortalansága, és hogy ez mégiscsak a női vécé, szóval az esélye ennek azért elég csekélyke. Utána a láthatósági mellényes férfi jutott eszembe rögtön, hogy ő jöhetett vissza, ami még kellemetlenebbnek tűnt, mert benne volt az is, hogy megpróbál bejönni a fülkébe, vagy ha nem is, egyszerűen csak hosszú időn át várakoznom kell. Vagy ami a legrosszabb, végre sikerül bezárnia az ajtót, és akkor a buszpályudvar koszos női mosdójában ragadok. Ez az utóbbi gondolat elég aggasztó volt, de a félelem annak az ismeretlennek a közelségétől aztán fölülkerekedett ezen. Nem mertem kilépni a fülkéből. Csak hallgatóztam görnyedt tartással, hogy végre kiderüljön, egyáltalán nő-e vagy férfi az, aki rajtam kívül odabent van, de akkor már egy helyben állhatott, mert elég hosszú időre csönd lett.

Nehéz volt abban a pozícióban tartanom magam. Nem mertem teljesen fölegyenenedni, és persze leülni sem akartam anélkül, hogy le sem terítem a deszkát. De az a néhány egyszerű mozdulat is zajjal járt volna, úgyhogy inkább csak visszahúztam a nadrágot, és vártam, a bal kezemmel a két fülkét elválasztó falnak támaszkodva. Gyűlölöm az ilyen értelmetlen és kiszolgáltatott helyzeteket. Amikor a körülmények összjátéka meg a saját gyávasággal keveredő óvatosságom miatt kell túrnöm.

Odakint megcsörrent egy mobil. Aztán az a hang hamar egyértelművé tette, hogy nem az iménti fickó az, és arról is meggyőződtem, hogy nem az az ember, aki a buszon mellettem ült. Mély hang szólalt meg, szinte suttogva, mintha tartana a férfi attól, hogy a háttérben valaki hallgatózik, de nem véletlenségből, mint én. A szűk tér fölerősített minden rezzenést, úgyhogy a fülkében állva is tisztán értettem a szavakat.

– Itt vagyok az állomáson... Igen. Nem, nem a restiben, ott bárki megláthat. Igen, ott. Leszarom, hogy büdös van, gyere be, ne a kibaszott mobilon hívogass, ha már itt vagy!

Megint csönd lett. A férfi nem beszélt tovább. A szavaiból persze sejteni lehetett, hogy hamarosan fölbukkan a vécé előterében valaki más is. Hallottam, ahogy kifújja az orrát. Köpött is egyet. Egyre gyorsabban vert a szívem. Izzadtam is. Közben odakint zubogni kezdett a víz, a férfi megnyitotta az egyik csapot. Jó meleg vizet engedhetett, mert egy idő után gőz kezdett szállingózni a fülke fölött. Finoman beljebb toltam a kis reteszt. Lehajtottam a fedelet, és óvatosan fölléptem a vécé tetejére. Egyrészt azt sem akartam, hogy a helyiség padlózatát belepó tócsában kelljen álldogálnom, másrészt, hogy ha netán benézne alul a férfi, könnyen kiszúrhatta, hogy odabent vagyok. A vízfolyástól nagy lett a zaj. A falak olyan erővel verték vissza a zubogást, mintha egy vízesés közelében várnék. Lassan az egész helyiség megtelt azzal a fehér és nehéz párával, ami még fullasztóbbá tette a benti levegőt.

Ismét csapódott odakint az ajtó. Gyanítottam, hogy a másik sem az a ráncos fickó, aki korábban ott járt, hanem két teljesen ismeretlen férfi álldogál a fülkék előtt, de vagy egy perc is eltelt, mire megértettem a beszédüket, amikor végre elállt a zubogás, és csak az ütemes, tompa csepegés maradt meg háttérzajként.

– Cigit kérsz?

– Adhatsz egy szálát.

– Örülök, hogy hajlandó voltál végre bejönni!

– Képzeld, a férfi vécébe mentem előbb, mert azt hittem, ott vagy. Baszki, miért a nőiben találkozunk?

– Inkább ide jöttem, mert ezt belülről be lehet zárni. Fordíts csak el, találsz az ajtón egy kis kallantyút.

Hallatszott a kattanás, ami egyértelművé tette, hogy nem csak hogy a fülkébe, a helyiségbe is be vagyok zárva, ráadásul két idegennel együtt. Az egyikük rá is gyújtott. Érezni lehetett a cigifüst szagát, ami még nehezebbé tette a lélegzést, és hogy el ne köhintsem magam.

– Baszki, hányszor kértem már, hogy ne hívj telefonon, ha nem muszáj? Erre kurvára odafigyelhetnél. Ki tudja, bárki lehallgathatja.

– Ugyan már, paranoid vagy.

– Tévedsz, csak óvatos vagyok! Több fronton is eléggé élesedik a helyzet, vágod?

– Igen-igen, de attól még nyugodtan beülhetnénk valahová. Komolyan nem is tudom, hogy attól tartasz-e inkább, hogy elkapod ezt a szarságot, vagy hogy megjegyzi valaki a nyomorult arcodat. Nekem kell valami kaja, de azonnal.

Pár másodpercig megint csak a csepegés hallatszott. Elkezdett remegni a lábam a fárasztó guggolás miatt.

– Inkább az utóbbítól, ha már mindenképp választani kell. Ez a vírus szerintem kamu. Vagy ha nem is kamu, akkor is túl lesz tolvá alaposan, majd meglátod.

– Hát, elég ótvar dolgokról hallani. De ami a lényeg, hogy nekünk nagyon is kapóra jön.

– Imádlak, aranyom!

– Miért is?

– Imádom, ahogy egyfolytában próbálsz vicces lenni, csak hát, nem igazán megy.

– Menj a picsába! Amit mondtam, az kivételesen nem vicc, basszameg. Most a szokásosnál is pengébbnek kell lennünk.

– Így van. Ezt jól látod. Ezért mondtam, hogy gyere ide, és ne a buszra váró nénik meg bácsik gyűréjében üldögéljünk, akiknek később eszébe juthat, hogy láttak minket ketten együtt. Ez egy kisváros, ezt ne felejtse el. És azt se, hogy ez most egy kurva jó helyzet, nem kéne elcseszni. Nagyon kellene a pénz.

– Nekem mondd? Totál le vagyok égve. De azért ennél a szaros lyuknál találhattunk volna valami kellemesebb helyet is. Rohadt bűdös van.

– Lehetne rosszabb is.

– És mi a szar ez? Minden tiszta víz, át fog ázni a cipóm.

– Hagyd abba a nyavalygást, könyörgök.

– Benéztél egyáltalán a főépületbe? Teljesen üres az állomás, haver. Éhes vagyok, ennem kell valamit, különben pár percen belül elájulok.

– Ha már úgys erre jártál, nem mindegy, hol állodagász tíz percig? Arra, hogy megbeszéljük, mi legyen este, tökéletes ez a hely.

– Szóval este bepörgünk?

– Különben minek hívtalak volna ide?

– Tőled bármi kitelik.

– Ezt most kivételesen bóknak veszem. Amúgy meg enni ráérsz később is. Ha nincsenek emberek, nincs büfé sem. Ez elég logikus, nem? Helyette moss kezet, frissítsd föl magad.

– Nagyon vicces vagy. Mondjuk látom, te már megtetted. Le is fürödtél?

– Kussolj el!

– Jól van na, csak te oltogathatsz? Ne kapd már fel úgy a vizet. Amúgy meg tuti nincs itt senki más? Ellenőrizted?

– Ki a fene lenne itt? Ez egy nyilvános vécé, ráadásul a női, és én legalább tíz perce bent vagyok. Ha bárki lenne még idebent, az már kétszer körbehugyálta volna az egész helyiséget, vagy legalább félelmében fíngott volna egyet, hogy észrevegyem.

Hirtelen kopogás hallatszott kintről. Megkönnyebbülés járt át, mert azt hittem, hogy az egyikük, miután abbamaradt a zaj, kinyitja az ajtót, hogy lelépjenek. De csak vártak. Egy ideig csönd volt, majd újra hallatszott a kopogás, aztán egy vékonyabb hang dadogta, hogy nyissa ki, aki odabent van. Nem hallottam tisztán, de úgy rémlett, az a fickó lehet, aki rám förmedt még az ajtó előtt állva.

– Ez biztosan a Jenőke. Szerencsétlen nyomorult. Már a neve is tiszta gáz. Ki nevez el egy csecsemőt Jenőnek?

– Hogy kicsoda? Amúgy apám is Jenő, ha tudni akarod. A csecsemő nem marad örökre csecsemő.

– Akkor elnézésedet kérem. Illetve nem is, az ő elnézését.

– Legközelebb majd megmondom neki.

– Rendes tőled. Amúgy pedig nincs igazad, mert nem mindenki nő föl. A Jenőnek például nem igazán sikerült. Kíváncsi vagy, ki a csávó? Egy helyi különlegesség, olyan falubolondja-szerű fickó, még ha ez nem is egy falu, ami azt illeti.

– És mit csinál?

– Semmit, föl-le mászkál az állomás környékén. Pakolgat, néha magyaráz, de legtöbbször hallgat. Jelen van. Elvileg a nagyanyjával él egy kis vályogházban, kint

a murván, bár nem tudom, hogy az öreglány egyben van-e még. Azt hiszem, a gyerek mozdonyvezető akart lenni. Illetve nyilván most is az akar lenni, csak hát nem lesz az sosem, az tutifix. Itt lebzsel egész nap. Néha takarítgatni szokott. Nem sok vizet zavar.

– Ezt meg hogy érted?

– Hát, hogy is mondjam, kótyagos szegény. Tudod, olyan, akit senki nem vesz komolyan, mert nem is nagyon lehet. A szüleit, vagy tíz-tizenkét éve lehetett, holtan találták otthon, összeszurkálva feküdtek a konyhában.

– Az igen. Ő tette?

– Jó kérdés. A zsaruk egy darabig biztosak voltak benne, hogy ő csinálta. Amikor kiérkeztek, tiszta vér volt a gyerek. Ott ült a konyhában egy sámlin, és bámulta az agyonszurkált szülőket. Talán tizenhét volt, vagy annyi se. Akkor elég nyilvánvalónak tűnt, hogy bekattant, és megölte anyucit meg apucit, ami egyébként nem lett volna meglepő, mert ahogy hallottam, kurva szarul bántak vele. Na de, hogy a lényegét mondjam, kiderült, az apja csempészett ezt-azt, szóval nem a legbarátibb közegben mozgolódott, ráadásul a kések nem kerültek elő, meg aztán a halottkém megállapítása szerint már jó néhány órája ott feküdhetek a szülők, és a legdurvább, hogy a Jenőkéen nem is az ő vérük volt, hanem valami állaté, amit leölt. Szóval zavaros az egész. Nem volt elég bizonyíték ellene, úgyszólván ejtették a vádat.

– Kemény. Az ilyen tébolyultak a legveszélyesebbek. Ismered személyesen is a csávót?

– Persze hogy ismerem, azért is mondom. Őt a városban szerintem mindenki ismeri.

– Az ilyet lehetetlenség kiismerni.

– Az is igaz.

Újra hallatszott a dörömbölés. A két férfi csöndben várt. Hiába hallgatóztam, a két ajtón át nem tudtam kivenni, pontosan mi is történik odakint. A fickó aztán megint arrébb mehetett, mert pár perc elteltével a bent állók folytatták a vitatkozást.

– Kurvára nem lenne jó, ha meglátna minket együtt.

– Az előbb még be akartál ülni a restibe, most akkor mi ez az aggodalmaskodó duma hirtelen? Amúgy meg nem fog meglátni, ne aggódj. Nem megyünk ki addig, amíg el nem húzza a belét.

– Akik bent ülnek az állomáson, nagyrészt nem is helyiek. De még ha azok is, nem itt dolgoznak. És éppenséggel be akar jönni a kis kaszabolós haverod, ha nem vetted volna észre. Mi meg itt álldogálunk ketten a nő vécében. Kicsit sem gyanús, dehogyan is...

– Értsd már meg, hogy bolond szegény! És hallhatod, hogy már nem akar bejönni. Ha meglát, akkor sincs gáz. Néha még a saját nevét is elfelejti, az enyém tutira nem fog eszébe jutni.

– Baszki, elég az, ha fölismer szembesítéskor. Egyáltalán nem kell, hogy a nevedet tudja.

– Szembesítéskor? Hát ez óriási! Ezt a fickót, elhíheted, a Jóisten se választaná tanúnak.

Hirtelen röhögés szakadt föl a fickóból, aki utoljára szólt, olyan erővel, hogy berezonált tőle az egész vécé. Közben a másik férfi rávert annak a fülkének az ajtajára, amiben összekuporodva vártam. Az egész műanyag szerkezet velem együtt remegni

kezdett, és akkor azt hittem, össze is dől, de szerencsére egyben maradt végül. Arra gondoltam, hogy hiba volt bejönnöm, mégiscsak hallgatnom kellett volna a sráca, akármilyen bolond. Úgy tűnt, mintha azzal a kinti tiltakozással épp ettől a helyzettől akart volna megóvni, miközben teljesen nyilvánvaló volt, hogy sejtelve sem lehetett arról, hogy ez a két ember pont a végében köt majd ki.

A fülke ajtaja alatt mozgolódni kezdett egy árnyék. Azt hittem, kiugrik a szívem a torkomon. A férfi benézhetett alul, de talán megzavarhatta, hogy a másik még mindig, egyfolytában röhög, mert aztán megint csak a vékony fénycsík látszott, kint pedig folytatódott a beszéd tompán, de jól érthetően.

– Nem ismered a Jenőt. Ő olyan... hogy is mondjam... Nálam csak a helyi zsaruk szánják jobban.

– Ez a fülke be van zárva. Ne nyissuk ki?

– Fölösleges. Biztos ő zárta be, ott tarthatja a szarjait.

– A nőiben?

– Anyám engem is mindig a nőibe vitt.

– Ha-ha.

– Mondom, fura fazon, higgy nekem!

– Én lassan már mindent elhiszek.

– Azért csak óvatosan.

– De nem fog visszajönni? Csak mert ha igen, akkor tudod, mi jön!

– Nyugodj már le! Két perc, és senki sem lesz itt rajtunk kívül, bazdmeg. Utálom, amikor ilyen vagy. Egyelőre semmi szükség erőszakra, főleg, hogy a gyerek baromi erős ám. A helyedben nem húznám föl semmivel. Inkább arra figyelj, amit mondok, meg ami a feladatunk. Ez a helyzet megoldja magát, csak várunk idebent még egy kicsit. A lényegről pedig még úgyse beszéltünk.

– Amúgy azt se tudom, minek hívtál ide, hiszen már tegnap este átbeszéltük az egészet.

– Föl kell világosítsalak, mert azt hiszem, nem sejtetted, hogy nem vagyunk egyedül ebben a buliban.

– Mi van? Ugye nem szóltál senki másnak...

– Dehogy szóltam. De azt hiszed, másoknak nem jutott eszébe az, ami nekem? Hogy mások teljesen idióták?

– Persze hogy azok.

– Hát nem. Vagyis idióták, de ez a lehetőség még a totál suttyóknak is teljesen nyilvánvaló lehet. Még a féreg zsaruknak is, szóval nagyon gyorsnak kell lennünk. Tegnap este bementem a Kis Pirosba a piac sarkán, és totál véletlenül hallottam, hogy a mögöttem lévő boksztan miről dumál két csávó. Az egyiket ismerem is az erőműből, ahonnan kibaszta néhány éve.

– Na, és miről beszéltek?

– Arról, bazdmeg, hogy ki kellene pakolni néhány házat, merthogy a vírus miatt egy csomó üresen áll.

– Ezt nem mondod komolyan?

– De, halálosan komolyan mondom.

– Rohadtul le fogunk bukni mi is, ha ezek a kontárok nyomulni kezdenek. A jó édes anyjukat, tönkrebaszják az egészet!

- Ezért is mondom, hogy már ma neki kell menni a dolognak, érted?
- Mi van? Hogy értem-e? Jobban, mint te. Én mondtam tegnap, ha emlékezniél, hogy azonnal csináljuk. De már ma van, nem tegnap, ha jól veszem észre a dolgot.
- Gratulálok, igazán jó megfigyelő vagy.
- Tényleg, miért nem nálad találkoztunk? Nem értem. Az sokkal egyszerűbb lenne, ott biztos nem látna meg senki.
- Tudod jól, hogy az asszony egész nap otthon van. Ráadásul most a nagyobbik gyerek is. Beteg.
- Beteg?
- Igen, szerencsétlennek láza van. Nem akartam, hogy úgy kelljen erről pofázunk, hogy ott kínlódik a másik szobában.
- Láza van?
- Mi van, talán süket vagy? Igen, jó magas. Harminckilenc plusz.
- És ha elkapta ezt a szart? Akkor már te is elkaptad, és valószínűleg én is.
- Azt mondják, a gyerekek nem kapják el.
- Nagyon remélem. Nem akarok hetekig kínlódni vele. Állítólag piszkosul legyengíti az embert. Szóval azt monddod, ma mehet?
- Minél előbb bele kell kezdeni. Persze csak látszólag sima ez a dolog. Még a szokásosnál is körültekintőbbnek kell lennünk, miközben a gyorsaságon múlik minden, mert vannak házak, amiket azért ellenőrizget egy-két gyerek vagy unoka. Legyünk mi az elsők, ez a lényeg.
- Vagy valamelyik szomszéd, nem?
- Hát, ahogy utána néztem, azok is nagyrészt öregek. Szóval éjfél után már tuti csicsikázni fognak valami altatótól. Vagy ha mégsem, akkor bömböltetik a tévét, úgy meg nem hallanak majd belőlünk semmit. Felőlük valószínűleg le is bonthatnánk a szomszéd házat.
- És ha bejárnak ellenőrizni?
- Éjjel?
- Nem éjjel, hanem mondjuk napközben. Az se volna nyerő, ha már másnap kiderülne, hogy ugrottak a festmények meg az ékszerek.
- Ilyen helyzetben? Amikor a szomszéd nénit lehet, hogy fertőzés miatt szállították be a kórházba? Kizárt. Nézd meg, te is hogy ráparáztál az első lázas hírre.
- Hát, nem épp az első, ami azt illeti.
- Amúgy meg kulcsuk sem hiszem, hogy van. Ez még a legszokványosabb helyzetben is csak annyi, hogy Marikaédes vagy Józsikadrága, nézzen már rá a házra, amíg nem vagyok itthon, vágod? Ha ma megcsináljuk azt a helyet, amit kinéztem, akkor jó eséllyel marad még pár napunk nyugiban elpasszolni a dolgokat.
- Mielőtt még fölfedezne bárki bármit is.
- Ahogy monddod, barátocskám. Nézz csak körbe, már most tiszta káosz van, és mi jön még! Sokáig fog tartani ez a kínlódás. Nem is akarok belegondolni. Azt hiszed, hogy az ilyen témákkal lesznek ezek elfoglalva? Alig van ember az utcán. Mindenki, aki csak tehette, már most bezárkózott. Nem a mások bajával törődnek, hanem a magukéval. Le se szarják majd, hogy mi van a szomszédokkal meg azoknak a cuccaival. Csak egy a lényeg, hogy valahogy átvészeljék ezt a helyzetet. Gondolni se akarnak arra, hogy valaki netán beteg lett a közelükben. Félnék ezek mindentől,

még önmaguktól is. És hát, még ha eszébe is jut néhány eszesebb zsarunak, hogy egy csomó ház kiürült, mert a lakók az intenzíven vannak, nem lesz idejük ilyesmivel foglalkozni, lesz más dolguk bőven mostanában, ne aggódj.

– Eszes zsaruk, ebben a koszfészekben?

– Na látod.

Hiába füleltem, hirtelen már csak a víz csepegése hallatszott, aztán ahogy az egyikük ide-oda lépked a vizes csempén. Azt hittem, valami hangot adhattam ki, és azért hallgattak el. Egyre idegtépőbb lett a szótlanságuk. Aztán a topogás sem hallatszott. Végül eljött az a pont, amikor biztos voltam benne, hogy csak néhány pillanat, és rám törik az ajtót. A csönd aggasztóbbnak tűnt bárminél. De aztán mégsem jöttek. Abban a kényelmetlen tartásban újra remegni kezdett a lábam, és tudtam, hogy ha ezek egy-két percen belül nem mennek ki, akkor biztos, hogy lelepleződöm. Eszembe jutott, hogy föl kellene venni, amit beszélnek, de nem mertem a táskámban turkálni, mert félttem, hogy megcsörren benne valami. Aztán rájöttem, hogy mégis csak ki kellene venni a mobilt, mert lehet, hogy hangosra vagy legalábbis rezgőre van állítva, és ha megszólal, akkor még nagyobb baj lesz. Belegondolni is rettenetes volt, hogy mit csinálnának velem a zárt ajtó mögött, ha kiderülne, hogy hallottam minden szót, úgyhogy végül csak próbáltam egy helyben maradni, nem agyalni, és valahogy kivárni a végét.

– Melyik házra gondoltál elsőként?

– Témánál vagyunk, ezt már szeretem. Figyelj, ismered a Puskin utcát? A piactól nem messze van. El kell hagyni a régi zsinagógát, és a patak mentén menni vagy két-háromszáz métert.

– Aha, rémlik valami. Hányas szám?

– Kilences vagy talán a tizenegy, nem tudom. A kishídhoz van közel. Hátról kéne bemenni, mert ott a szemközti ház legalább ötven méter távolságra van. A vége felé akár oda is tudunk majd állni a kocsival, nem lesz nagy truváj kinyitni a kaput. A fák ugyan kopaszok, de megnéztem, még így is elég sokat takarnak, úgyhogy a bejutással nem lesz para. Lesz mindenre időnk. A hátsó udvar elég nagy, de sötét. És ez a ház amúgy is egy beugróban van, szóval nincs mellette közvetlenül épület, érted?

– Jól hangzik.

– Két okból is kurva nagy mázlink van, mert még ha lesz is valaki a jobbra eső telken, aki elmebeteg módon éjjel szereti a földet kaparászni, a magas kerítés miatt amúgy sem lát majd belőlünk szart sem. És hát, ez a legzsírosabb helyszín, mindenképp ezzel kellene kezdeni.

– Ezt meg honnan veszed?

– Kutatómunka, haver. Alapos kutatómunka.

Ahogy kongott a belső tér az egyre ismerősebbé és egyre aggasztóbbá váló szavaktól, azzal a folyamatosan hallatszódó csepegéssel együtt, úgy tűnt, az egésztest csak álmodom. Oda is kaptam az arcomhoz, hogy a bőrömben csípjek. Azt hittem, rögtön fölébredek, de nem ébredtem föl, mert sajnos ébren voltam már az ostoba, kétségbeesett próbálkozásom előtt is. Rázott a hideg, és az azt követő lúdbőrözés aztán kezdett kijózanítani. Tudtam, hogy a Puskin utcában csak egyetlen olyan ház van, amire illik az a leírás, nagymék háza, ami hetek óta üresen áll. És ahogy kezdtem fölfogni, hogy nagyon is valóságos körülöttem minden, a háttérben csöpögő víz,

a bűdös fülke, a zsibbadás meg a kintről beszüremelő párbeszéd, az is nyilvánvaló lett, hogy a bátyám korábbi félelme egyáltalán nem volt alaptalan: pár rohadék tényleg kifigyelte, van-e mozgás a ház körül, és most arra készülnek, hogy kipakolnak minden értékes tárgyat egyetlen éjszaka, ráadásul a mai éjszaka alatt.

